

Posudek školitele

Dr. Štuka se ve své práci zabývá přijímacím řízením na lékařské fakulty obecně a přijímáním na 1. lékařskou fakultu UK zvláště. Středem zájmu práce je otázka predikce úspěšnosti budoucích studentů z dat dostupných o nich v době přijímacího řízení.

Práce je členěna do tří bloků. První část práce obsahuje rozsáhlou rešerši mapující metody přijímacího řízení na českých lékařských fakultách a přijímací postupy na vysokých školách v zahraničí.

V souhrnu těchto informací nachází autor zobecňující závěry pro optimální výběr uchazečů. V této části práce je podán přehled zahraničních zkušeností a naznačen metodický problém s meziročním porovnáním obtížnosti přijímacího testu. Z grafu vývoje meze bodů potřebných pro přijetí (Obr. 2.) je patrné, že „cut-off score“ má trvale sestupnou tendenci. Jak autor správně poznamenává, tento trend lze jen obtížně interpretovat, pokud se nezavede zpětná vazba po vzoru americké zkoušky SAT, či izraelského testu PET, která by umožnila porovnávat obtížnost testů v různých termínech.

Ve druhé části práce podává autor předběžnou studii o možnosti použít v našich podmínkách informace o průběhu studia na střední škole pro výběr vhodných uchazečů o studium medicíny. Přínosem i problémem této předběžné studie jsou unikátní (ručně sbíraná) data, která již v dnešní době nelze získat. Jde především podrobné informace o známkách z jednotlivých předmětů za všechny čtyři roky středoškolského studia. Na těchto datech autor přesvědčivě ukazuje, že obsahují potenciál pro výběr studentů, a to zvláště v porovnání s ne zcela průkaznými daty z přijímacích testů. Sběr dat je současně i slabým místem této předběžné studie, neboť vzhledem k povaze a neúplnosti zdrojových materiálů (data nebyla dostupná u všech studentů) a současně nemožnosti opakovat stejnou studii na datech z jiného ročníku (data s touto podrobností již nikdy později nebyla k dispozici). Výsledkem této části je, že středoškolské průměry (uGPA) jsou srovnatelným prediktorem, jako známky z vybraných předmětů či jejich kombinace.

Na datech 383 studentů přijatých v roce 1999 autor ukazuje, že obě metody výběru uchazečů (testy i GPA) dávají výsledky srovnatelné validity, ale postihují jiný rozměr uchazečových schopností.

Dále se autor věnuje problému prediktivní validity jednotlivých testů a zvláště nově zkoušeného testu Všeobecné studijní připravenosti. Na datech z let 2002-2009 hodnotí autor prediktivní validitu jednotlivých testů (fyziky, biologie, chemie) vůči studijnímu prospěchu v prvním roce akademického studia a ukazuje, že testy mají sice mírně variující, leč přesvědčivou vypovídací schopnost vůči uvedenému kritériu. Takový přínos není možné nalézt u testu Všeobecné studijní připravenosti, jejíž korelace s průměry v prvním ročníku je hraniční a korelace se studijním úspěchem v prvním ročníku (definovaným jako prošel / neprošel) je již zcela neprůkazná.

Zajímavým vedlejším výsledkem práce je důkaz, že první ročník studia všeobecného lékařství na 1. LF UK v Praze je klíčový pro celkový studijní úspěch, neboť více než 70% studentů, kteří školu nedokončí, ji opustí po prvním ročníku. To na jednu stranu vypovídá o tom, že první ročník je na této škole „součástí přijímacího řízení“, na druhé straně to dává ještě vyšší váhu nalezeným prediktivním hodnotám testů spočteným vůči studijním výkonům v prvním ročníku a umožňují je snáze vztáhnout na celé studium.

Práci celkově považujeme za velmi přínosnou a doporučujeme ji k obhajobě.

Prof. MUDr. Štěpán Sváčina, DrSc.

